

Smrt

*Jediný, kdo může rozhodovat jak skončí náš život, je Smrt. Paní nemilosrdná, která ctí pravidla lépe,
než kdokoli jiný.
Tak to alespoň bývalo dřív.*

Daleko od našeho světa se rozčilovala žena temnot. Žena, již se každý bojí. Žena, která má moc brát duše. Smrt.

„To není možné!“ vřískla

„Uklidni se.“ ozval se tlumený, sametový hlas z velkého křesla u krbu. Zněl lehce pobaveně.

„Jakto, že má svou moc?! To není možné!“ zopakovala, vzetkle zaječela a zábleskem světla zabila sluhu, který stál v rohu. Nikdo ji nesmí vidět takhle neklidnou. Nikdo.

„Je to jenom ubohá, malá holka! Hloupá husička!“ Další záblesk světla. Další mrtvý sluha padl k zemi.

„Půjdu a vlastnoručně jí zabiju!“ Tentokrát to schytl obrovský dřevěný obraz. Rozpůlil se a s třískotem spadl na kamennou podlahu.

„Dost.“ ozvalo se rázně z křesla a Smrt utichla a pod nápořem obrovské síly se skácela na kolena.

„Nikdo Vyvolenou zabíjet nebude. Je to zajímavé, zajímá mě co se stane dál.“ pochechtával se hlas.

„Ale pane...“ začala znovu Smrt ale muž ji mávnutím ruky umlčel.

„Mlč. Nebudu poslouchat tvé rozmary. Jdi, jdi se radši nakrmit.“ Uvolnil sílu a nechal Smrt vstát. Ta se rázně postavila a hrdě vztyčila hlavu. „Jak si pán přeje.“ úkosem sklonila hlavu a odkráčela z místnosti.

Kráčela temnou chodbou rychlým krokem, neschopná zklidnit svůj vztek. Hlavou se jí míhaly obrazy té hloupé holky a jejího průvodce. Hlupák jeden. Teď už ji nemůže sledovat. Ale ona si svůj způsob najde. Najde způsob jak zabít Vyvolenou, i kdyby to bylo to poslední, co v životě udělá.

Dívka, jenž bude silnější než Smrt.

V hlavě se jí rozezněla slova věštby jako otravná siréna. Nikdo není silnější než ona.

Došla až nakonec chodby a stoupla si do kruhových slunečních hodin. Jaký paradox. Dát sluneční hodiny tam, kde nesvítí slunce. Rozmary Pána. Zprudka si odfrkla a soustředila svou sílu na přenesení.

Pršelo. Dlouhou černou kápi jí ovíval prudký studený vítr a kapky deště neúprosně máčely její temně černý plášť. Nevadilo jí to, déšť ani chlad. Alespoň budou mít její oběti větší strach.

Kráčela temnou ulicí New Yorku a rozprostírala mysl do okolí. Hledala ty špatné, nechtěla se krmit nějakou dobrou duší. Tady to nebylo těžké. Vybrala si to nejhorší místo ze všech, ty nejpínavější a nejzapadlejší ulice temného Bronxu. Došla až na konec slepé uličky. Byl tam hispánský klub, dealeři, kteří spravovali obchod s heroinem v celém okolí. Už z dálky bylo slyšet ohlušující ryk a rytmickou hudbu klubu. Fernando Breagute uzavřel výborný obchod s latinsko-americkými dealery a nepřišel při tom o žádné odbytiště. Nyní seděl uprostřed klubu, obklopený lehkými ženami a užíval si vydělané peníze.

Smrt pročesávala myslí lidí celého klubu. Samozřejmě, všechny zkažené... Cukla sebou. Narazila na mysl jedné servírky, kterou obtěžoval jeden z Fernandových kumpánů. Její myšlenky i záměry byly naprosto čisté. Byla tam, protože měla nemocné děvčátko, trpělo leukémií a ona neměla peníze na léčbu.... Jak dojemné a ořeřené, odfrkla si.

Její pozornost upoutal Fernando, který se zvedl a přecházel klub k zadním dveřím. Šel vykonat

potřebu a záchody mu přišly zbytečné.

Škoda. Mohl si ušetřit vlastní život.

Dveře se rozrazily a ven se vypotácel statný snědý muž. Měl něco okolo 30ti let, ale heroin se na něm znatelně podepsal. Dřívě krásné, exotické rysy byly pobledlé, tváře propadlé. Jediné co na sobě udržoval, byla jeho figura.

Klopýtavě se blížil k velkému konteineru s odpadky a pobrukoval si nějakou písničku. Každý opilec je stejný.

Smrt vyskočila. Plášť zaválá. Muž se zastavil a nechápavě hleděl před sebe.

Stála před ním nádherná žena s křídově bílou pletí. Její temně rudé rty perfektně ladily k jejím očím. Dlouhé rovné vlasy jí kolem hlavy nezkrotně vlály. Stála před tím mužem a vychutnávala si jeho úžas nad její dokonalostí.

„Nazdar kočička.“ řekl muž a blížil se k ní. Každý ji chce. Lidští muži jsou tak ovládáni svými hormony. Krutě se usmála.

„Hezké přirovnání, kočička.“ broukla nebezpečně. Fernandovi se hra líbila. V mysli si přehrával, co s ní bude dělat až...

Krásná neznámá se k němu naklonila s pootevřenými rty. Dychtivě se k ní přisál. Nevěděl, že to bude poslední, co kdy udělá.

Smrt spokojeně začala sát. Muž pod jejími rukami pomalu ochaboval, až se bezvládně skácel k zemi. Kopla do něj, aby se ujistila že vysála všechnu jeho duši. Nehýbal se. Zvedla si plášť a přešla jeho bezvládné tělo.

Nechala tam Fernanda Breaguta ležet s rozhorenými údy a slepýma šedýma očima obrácenými k nebi. Nebyl mrtvý. Za pár hodin se probudí. Ale do Nebe ani do Podsvětí se už nikdy nepodívá. Smrt vyskočila a octla se na střeše jednoho z domů. Spokojeně se podívala na město. Těch třicet vybraných, by se teď mělo třást strachy. Tohle byla její první oběť za tuhle noc.

Kap kap.

Kap..

Bylo to jako otravný, stále kapající kohoutek, který nejde zavřít ani ucpat. Kap, kap. Vyvolená, Vyvolená. Bylo to otravné.

A tak přecházela sem a tam, černý plášť vlál za ní. Přemýšlela, jak se jí zbavit nejlépe. Rudá dvojčata doteď odváděla svou práci bravurně, ale když jde o tak důležitý úkol... Tolik toužila se toho ujmout sama. Ale Pán si postavil hlavu. Ona za mnou přijde sama, napodobila v duchu jeho hlas a při té představě si odfrkla. Jak by mohl být někdo tak hloupý a přijde si nepříteli přímo pod nos? Pán byl určitě chytrý, rafinovaný a mocný, ale v téhle věci se mýlil.

Bylo zbytečné, opět za ním jít a žádat ho o volnou ruku. Věděla, co by jí odpověděl. Ale nemohla dělat nic za jeho zády. To nešlo. Stihl by jí velmi, velmi krutý trest.

Chuť na další duši jí rychle přešla. Tiše zavrčela a přemístila se zpět do Podsvětí.

Jen co dopadla, zavěťřila. Tenhle pach nemohla nikdy neucítit. Kořeněný závan Očistce, smíchaný s nasládlým pachem strachu. Usmála se. Čekalo ji Zvažování.

Byla už napůl cesty do velkého sálu, když uslyšela dětský pláč. Chladně se usmála.

Za závěsem se ještě nadechla čerstvého pachu zoufalství. A pak ho odhrnula a vstoupila do sálu.

„Poklekněte před vaší paní. Přichází Smrt!“ zvolal skřehotavým hlasem jeden ze strážných. Všichni v sále sklonili hlavy. Cítila, jak se třesou a nedočkavě se posadila na železný trůn.

Strážný k ní přitáhl malého chlapce, asi dvanáctiletého. Obličej měl zmáčený slzami a šaty, které jakoby ani nepatřily k němu roztrhané a špinavé. Vypadal jako sežehnutý ohněm.

„Tak Adame, jak bylo v Očistci?“ zavrňela Smrt naoko mateřským hlasem. Chlapec se jí bál podívat do očí, nevzhlédl.

„Podívej se na mě.“ zašeptala. Chlapec zavrtěl hlavou.

„Podívej se na mě.“ zavrčela znovu a popadla ho za bradu. Chytla ho do svého pohledu a nehodlala ho pustit.

„Tak co, myslíš, že si napravil své hříchy?“ zasyčela. Chlapec se před hrozbou v tom hlase přikrčil a začal se třást po celém těle.

„Odpověz!“ přikázala. Chlapec se sípavě nadechl a zakašlal.

„J-já myslím že ano.“ zašeptal sotva slyšitelně.

„Neslyším.“ zasyčela.

„M-myslím že ano.“ zamumlal.

„Já tě neslyším!“ zavrčela.

„Myslím, že jsem se napravil.“ odpověděl hlasitěji chraptivým hlasem. Smrt pustila jeho bradu a nechala ho sesunout se na podlahu.

„Adame, Adame. To víš, že si se nenapravil. Jsi pořád stejný uličník jako předtím.“ zavrtěla hlavou.

„Myslíš, že mi můžeš lhát?“ zavrčela a poklekla k němu. Znovu ho chytla za bradu a donutila ho tak aby se jí díval přímo do očí.

„Nemůžeš mi lhát, chlapče. Mě nemůže lhát nikdo.“ zasyčela a odstrčila ho zpátky na zem. Svalil se jí k nohám a dal se do trhaného pláče.

„Tvoje duše je pořád stejně zkažená jako předtím.“ odvrátila se od něj a šla se znovu posadit na železný trůn. „Zpátky do očistce. Na dalších dvě stě let.“

Těsně před trůnem se prudce otočila a znovu se sklonila k hochovi. Popadla ho za hlavu a přitiskla mu rty k uchu.

„Smrt neoklameš. To si pamatuj.“